

tet sikkerhedspolitik, der adækvat imødegår terrortruslen, fattigdom, analfabetisme, flygtningestrømme, miljøkatastrofer etc.

Den bølge af sympati og forståelse, der mødte USA efter de tragiske begivenheder den 11. september 2001, og det fælles projekt med allierede – herunder Danmark – om kampen mod terror, er med krigen i Irak sat alvorligt tilbage. Terrortruslen er øget og ikke mindsket, for verdenssamfundet har trods ansatser i Europa og Canada forsømt at sætte massivt ind mod terrorens årsager og grundlag. I stedet går en håndfuld lande med USA i spidsen nu ind i en type af aktion, der kun alt for ofte har demonstreret sin utilstrækkelighed, hvad angår etableringen af langsigtede og bæredygtige grundlag for fred og demokratisering.

Socialistisk Folkepartis håber naturligvis, at krigen, der nu er en realitet, vil kræve et minimum af ofre. Vi knytter også et – om end spinkelt – håb til, at Irak efterfølgende kan blive et fredeligt og demokratisk land. Socialistisk Folkepartis vil således gå aktivt og konstruktivt ind i arbejdet med den efterfølgende genopretning.

Det Radikale Venstre lægger særlig vægt på følgende:

Det ville have været rigtigt at give våbeninspektionen en kort tidsfrist til at udføre sit arbejde. Det Radikale Venstre henviser i denne forbindelse særligt til udtalelser af Hans Blix i Sikkerhedsrådet den 7. marts 2003 om, at der var behov for yderligere våbeninspektion »ikke i uger, ikke år, men måneder«. Den 19. marts 2003 beklagede Hans Blix i FN's Sikkerhedsråd, at der ikke var mere tid til våbeninspektørernes arbejde. Referater fra den efterfølgende debat i Sikkerhedsrådet fortæller, at kun 4 ud af 15 medlemmer i Sikkerhedsrådet var for en militær aktion på nuværende tidspunkt.

En kort forlængelse af våbeninspektionen vil ikke udgøre en fare i betragtning af det irakiske militærs øjeblikkelige tilstand, men kunne bane vejen for, enten at der i FN's Sikkerhedsråd kunne blive enighed om et FN-mandat til afvæbning af Irak med militære magtmidler af en bred koalition, eller for at militær aktion ville blive overflødig som følge af reelle fremskridt med afvæbningen af Irak.

Det folkeretlige grundlag er ikke tilfredsstillende og alle spørgsmål endnu ikke fuldt belyst på tidspunktet for afgivelse af denne betænkning. Det Radikale Venstre finder, at det ikke er rigtigt, når regeringens notat bygger på den politiske vurdering, at våbeninspektion har været forgæves, og at yderligere inspektion ville være udsigtsløs.

Danmarks udenrigspolitiske placering er ud fra en samlet vurdering forkert i forbindelse med Irak-aktionen. Sammen med UK er Danmark eneste EU-land, der yder et egentligt militært bidrag. Det er ganske vist ikke et militært betydningsfuldt bidrag, men er et vigtigt politisk symbol. Danmark har en klar udenrigspolitisk interesse i at have både et atlantisk og et europæisk fundament. Det er en vigtig opgave for Danmark at bidrage til, at EU udvikler en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, også for at modvirke et amerikansk monopol i udenrigspolitikken. Den danske statsminister har med sin underskrift den 30. januar 2003 på en støtteerklæring til præsident Bush sammen med fire andre EU-ledere bidraget til den europæiske splittelse.

Det Radikale Venstre beklager, at den danske regering ikke aktivt har bidraget til at skabe bred tilslutning til Irakpolitikken, hverken nationalt eller internationalt.

Når Enhedslisten ikke kan støtte vedtagelsen af beslutningsforslaget, ikke kan støtte den amerikanske militære aktion imod Saddam Husseins Irak, skyldes det ikke sympati for Iraks diktator. Nej, det skyldes, at vi ikke mener, USA's militære aktion sker for at hjælpe den irakiske befolkning. Det ses af de midler, som vælges. Nej, det er for at gavne USA's egne slet skjulte økonomiske og geopolitiske interesser. Enhedslisten ser hellere end gerne Saddam Hussein og hans folk styrtet og draget til ansvar for deres ugerninger. Derfor støttede Enhedslisten, at FN's våbeninspektører skulle have mulighed for at færdiggøre deres arbejde, og at der skulle ydes al tænkelig støtte til opbygningen af en demokratisk opposition til Saddam Hussein-regimet. Han har ansvaret for tusindvis af menneskers liv, via rene likvideringer mod personer og grupper i Irak, via krigen mod Iran i 1980'erne – dengang klart støttet af USA – via udsættelsen af sin egen befolkning for kemisk krigsførelse, via diktatur og undertrykkelse af marsk-araberne i syd, og sådan kunne man fortsætte.